

16de Aarhundrede, altsaa før 1661, stod Fæsteforholdet som det mest afskrækkende i Verden; Kronen, den danske Stat, ejede Jorden, og det faldt i højeste Grad vanskeligt overhovedet at faa Jorden dyrket, man følte det som et trykkende Baand, der var lagt paa en, og det blev nødvendigt, for at opretholde hele Systemet, at indføre Stavnsbaandet og Hoveriet. Jeg vil dog bede den højtærede Minister, naar han endelig vil lære Tinget Historie, i alt Fald at lære det Historien paa den rigtige Maade. Naar Stavnsbaandet og Hoveriet blev indført, var det sandelig ikke for at hjælpe Fæstebønderne med at drive deres Jord, men fordi man ikke kunde skaffe sig tilstrækkelig billig Arbejdskraft. Saa tog man ved Tvang Bønderne bort fra deres Jord og lod dem dyrke Herremændenes, medens deres egen Jord forfaldt, og det er muligvis det, der har været mest medvirkende til, at de gamle Forestillinger om Fæsteforholdet har holdt sig gennem Tiderne. Den højtærede Minister er jo ikke den eneste, der kender Historien, saa jeg tror, han skulde være en lille Smule varsom med at fremstille det paa den Maade.

Den højtærede Minister argumenterede ogsaa senere ud fra en fuldstændig falsk Opfattelse, idet han sagde om det ene af Lovforslagene: Det gaar saa sandelig ikke an, at vi giver Afkald paa det Krav, vi stiller om Kvalifikationer; den Tiendedel, Ansøgerne selv skal møde med, er ikke forlangt i dette Lovforslag; man maa sandelig stille Krav til de unge. Jeg siger, jeg vil være med til, sammen med den højtærede Landbrugsminister, at stille Krav til de unge, men naar man siger til dem: Dygtiggør jer, søg at skaffe jer en saa solid Viden som muligt og en saa god økonomisk Ballast som muligt —, saa maa man ogsaa være sikker paa, at naar man byder dem en Boplads i Samfundet, kan der ikke komme andre og berøve dem Førstegrøden af deres Arbejde og Opsparinger i de unge Aar. Det er netop det, der foregaar efter den nugældende Husmandslov, det kan den højtærede Minister ikke bortforklare, om han saa bruger nok saa mange Ord: Men det Lovforslag, den højtærede Minister talte saa kønt om i Gaar, som er hans Elskovsbarn, havde jeg nær sagt — det passer ikke, men i alt Fald et

af hans Kærlighedsbørn —, dette Lovforslag indeholder akkurat de samme Regler. Den højtærede Minister sagde, at han ikke var gaaet med til Loven i sin Tid, hvis denne Tiendedel ikke var opretholdt. Men ved Loven af 22. Juni 1917 siger man akkurat det samme som her. Man siger: Her ligger Jorden, her ligger Bygningerne. Det er den største Fordel ved den gamle danske Husmandslov, og det var det, man forlod ved Loven af 1919. Det er det, vi har optaget her, fordi vi saa, at det var en væsentlig Fordel. Ved Loven af 1917 siger man til de unge: I skal møde med den fornødne Kapital og den fornødne Indsigt, saa ligger Jorden og Bygningerne der. Det er det samme, vi gentager. Vi slaar ikke af paa Kravet om Kvalifikationerne, men samtidig med, at vi stiller Krav til de unge, siger vi: Vi sikrer jer, at naar I opfylder disse Krav, er ogsaa Betingelserne til Stede for, at I, naar I skal begynde, kan gøre det under betryggende Forhold.

I Aftes, da jeg træt af disse Dages Forhandlinger gik en lille Tur hen i Teatret for at hvile mig, mødte jeg dér det samme Problem, som vi nu har drøftet i disse 3 Dage. Det var ogsaa Jordspørgsmaalet, der var sat under Debat i Gustav Esmanns „Det gamle Hjem“, og naar jeg nu ser Ministeren og hans Parti indtage denne Stilling til dette Spørgsmaal, minder det mig i højeste Grad om Tante Urania. Hun sidder derhenne og forstaar ikke den nye Tid, staar imod den med Hænder og Fødder. Det er i en god Mening, hun gør det, men hun er stædig til det sidste. Alligevel lykkes det til sidst at overvinde Tante Urania. Jeg er ogsaa overbevist om, at om ikke denne Gang, saa i alt Fald senere vil der komme en ung Skønjomfru, der nok skal overvinde Tante Urania, og det er denne unge Skønjomfru, vi gaar ud og bejler til, hvis man modsætter sig vore Jordlovsforslag.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg forstaar, at det ærede Medlem stadig befinder sig i den Illusion, at det er den nye Tid, han arbejder med og for. Jeg tør vel ikke gøre mig noget Haab om at kunne overbevise det ærede Medlem, men jeg tror i Virkeligheden, at alle Kendsgerninger viser, at det er den gamle Tid